

maa ogsaa strække sine Konsekvenser tilbage i Fortiden. Thi vel kan vi herinde sige: Det, der sker, er, efter hvad Bankinspektøren har sagt, ikke, at der ydes nogen for Indskyderne nødvendig Garanti, thi Indskuddene er sikret. Men den almindelige Befolkning vil komme til at se saaledes paa det, at ved, hvad der her er foregaaet, er der skabt en Statsgaranti for Indskyderne. Og Befolkningen vil kunne sige, at da det nu er tredje Gang, vi hører, hvorledes Landmandsbankens Regnskab staar, og hver Gang forskelligt, og hver Gang værre, er det maaske heller ikke sikkert, at denne tredje Opgørelse er den definitive og endelige. Med andre Ord, den Garanti for Sparerne, som her ydes, kan altsaa blive effektiv. Men i det Tilfælde vil de Sparere, som har haft deres Indskud i de smaa Banker rundt om i Landet, hvoraf nogle enkelte er faldet som et Forvarsel om det, der skulde ske nu i disse Dage, spørge sig selv: Skal den Omstændighed, at vi har indsat vore Indskud i en lille Lokalbank og ikke i den store, landsomfattende Bank, den, om hvilken det nu siges, at den er for stor, at den havde slugt for mange, betyde, at medens Sparere, som gik til den store Kæmpebank, fik deres Indskud garanteret, maa vi betale for de Tab, som Smaabankerne og deres Forbindelser havde ført Banken ind i?

Jeg tror derfor, at ogsaa Udvalgsforhandlingerne nødvendigvis maa røre ved dette Spørgsmaal. Da et æret Medlem af dette høje Ting ved Finanslovbehandlingen rejste Spørgsmaalet for en særlig Banks Vedkommende, Kalundborg Bank, afviste den højtærede Handelsminister det ganske, og jeg mente det ikke muligt den Gang paa det Grundlag, der forelaa, at yde ham Støtte i Udtalelser. Men efter at man her er gaaet til denne Ordning, kan man ikke afvise det Krav, som den Gang blev stillet, og som den højtærede Handelsminister den Gang afviste. Nu melder det sig nødvendigvis med den Konsekvens, som ligger i ethvert Forslag af denne Art.

Endelig vil jeg gerne ved Udvalgsbehandlingen have fastslaaet, hvad den højtærede Statsminister gav Tilsagn om under Forhandlingen i Dag i Udvalget, at ingen Statsembedsmænd, knyttet til Cen-

traladministrationen eller den højere Administrationen, vilde af Finansministeren blive indsat som Statens Repræsentanter i den reorganiserede Bank, og ej heller vilde nogen af disse eller ligestillede faa Tilladelse til at indtræde i den, hvis de andre Faktorer, som skal udnævne Bankraadsmedlemmer, vilde ønske at udnævne saadanne Mænd. Dette maa fastslaaes, thi herved vilde vi dog for første Gang kunne opnaa det, som mange her i Tinget — jeg ser, det ærede Medlem Hr. Holstein bifalder det — har sagt en Gang nødvendigvis maatte gennemføres. Jeg har her for et Aar siden, tror jeg det er, fremhævet, hvilken uhyre Fare og Skade det var for det danske Samfund, at de højeste Embedsmænd ved at knyttes som tantiêmelønnede Bestyrelsesmedlemmer til Aktieselskaber blev rykket op i Plutokratiet, det Plutokrati, som ligger højt oppe over hele den almindelige danske Befolkning, de, som slet ikke er rige i Forhold til de fattige her i Landet, men som danner en særlig Overklasse, en Overklasse, som blev almægtig under Krigen her i Landet. At de danske højeste Statsembedsmænd blev flyttet op i dette Plutokrati, fik Interesser fælles med det og Vaner fælles med det, var til ubodelig Skade. Man har ydet stærk Tilslutning dertil; et Stemningsomslag, som den højtærede Statsminister en Dag konstaterede, viste svigtende Interesse for det samme Forhold. Nu er der en Lejlighed, hvor det for første Gang maa konstateres, at dette ikke kan ske, thi i denne Banks Bankraad sidder jo ogsaa en høj Statsembedsmand, og jeg tror, at hvis man kunde formaa den højtærede Statsminister til at stille de andre høje Statsembedsmænd, som for Øjeblikket sidder i Centraladministrationen, overfor Valget mellem at gaa af der eller at træde ud af de Bestyrelser, hvori de sidder i Aktieselskaber rundt omkring, vilde dog denne Dag have betydet noget for en varig Bedring af vore Samfundsforhold. Til Syvende og sidst kan jo disse Statsembedsmænd ogsaa nu uden at tabe alt for meget give Afkald paa Poster, som ikke kommer til at give Tantième i den nærmeste Tid.

Jeg anbefaler da dette Forslag til nøje Prøvelse i det Udvalg, som skal nedsættes. Jeg gentager, at jeg er ganske klar over, at en Ordning, som skaffer Ro, maa til-